

[Bjarne Ørum]

uddiskonteret lidt af hvert, så brænder man ikke inde med læserbrevsytringer. Til gengæld – når vi så får debatten den 10. maj – kan man diskutere, hvad vi har sagt her i dag, og sådan kan man blive ved. Jeg synes egentlig, at det er ret jammerligt. Jeg synes, at de politikere, der siger, at befolkningen bliver forvirret, skulle tænke på, hvor meget de selv bidrager til den form for forvirring.

Jeg lagde mærke til, at hr. Jens Jørgensen var meget inde på nærområdeproblematikken. Jeg synes, at andre ganske godt har forklaret, hvorfor nærområderne ikke kan løse de problemer. Men jeg må indrømme, at der for mig står et spørgsmål tilbage: Er vi ikke i gang med at kvotere andres nød? Jeg kan ikke forstå, at på trods af at man taler så meget imod indenrigsministerens tvang over for kommunerne, har man intet imod at bruge tvang over for andre. Man har altså ikke noget imod at løse problemerne, det skal bare ikke være hos én selv, men i nærområderne, selv om man godt ved, at det fysiske, politiske og sociale system dér slet ikke kan løse de problemer.

Jeg lytter selvfølgelig altid meget til, hvad fru Birthe Rønn Hornbech siger, for jeg har stor respekt for det arbejde, der fra Venstres side bliver gjort ude i kommunerne for at løse problemerne. Men jeg tror ikke, at nogen bliver flygtning, bliver indvandrer, fordi det er bekvemt. Jeg tror, at de ville vende tilbage den dag i morgen, hvis de ellers var sikre på, at de dér kunne fortsætte den tilværelse, som de egentlig ønsker.

Hr. Steffen Kjærulff-Schmidt var inde på, jeg havde nær sagt, det sædvanlige: Lad os få en folkeafstemning om det! Jeg kan bare sige, at i november måned 1993 havde vi en folkeafstemning, dér kom folkeviljen til udtryk, dér kunne man stemme på de politikere, som man syntes havde den rigtige politik, eller man kunne lade være med at stemme på dem. Vi havde et kommunevalg, hvor jeg synes, at der blev svaret ganske tydeligt på, hvad man ønsker.

Jeg havde håbet, at vi sammen med befolkningen havde fået en seriøs debat om kommunernes inddragelse i den kommende planlægning, så vi kunne have talt om indholdet af disse rammer, om, hvordan vi som en kulturnation kunne have været med til at mildne den fuldkommen fantastiske menneskelige rædsel og nød, som vi bliver præsenteret for hver ene-

ste dag; men det gjorde vi ikke. Nej, vi fik den skjulte dagsorden. Det gælder helt andre kampe, det gælder de partipolitiske kampe, og de får jo ingen ende.

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Jeg skal til hr. Bjarne Ørum kort sige, at når Det Konservative Folkeparti så kraftigt understreger det humanistiske synspunkt, så gør vi det i sammenhæng med, at vi jo ikke har ubegrænsede midler her i landet at bruge på dette område, og vi knytter derfor en humanistisk forpligtelse til at udnytte de muligheder, vi har, optimalt.

Derfor har vi peget på, at man bør forhandle, forhandle, forhandle, ikke tvinge, men forhandle i nærområderne med henblik på, at man kan hjælpe mindst seks gange så mange mennesker for de samme penge. Vi tror på, at det, der bør ske, er en tilbagevenden til de pågældende områder, og vi tror også, det er det sundeste, hvis vi gør det på den måde. Det er der god humanistisk baggrund for at sige.

(Kort bemærkning).

Bjarne Ørum (RV):

Jeg tror, det er ganske nytteløst, at nogle her prøver at overbevise andre om, hvad der er humanisme, for det ved vi alle sammen ganske godt, og vi lader os ikke overbevise.

Men jeg vil spørge den konservative ordfører: Mener man, at det er en humanistisk tankegang, at folk i nød bliver kvoteret og står på venteliste, mens vi andre prøver at forhandle os frem til en situation, så vi kan løse deres problemer?

Jeg indrømmer, det ville være lykkeligt, hvis vi kunne løse problemet i nærområderne, ingen tvivl om det, men spørgsmålet er: Når vi nu ikke kan det, skal de så stå og vente på en humanistisk tilkendegivelse de steder, hvor vi ved, at humanismen ikke har noget råderum? Det er dér, jeg synes at vandene skilles i Folketinget i dag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Så tager vi den en gang til for kong Hans eller til ære for hr. Jens Jørgensen. Vi er enige om, at det bedste er, hvis vi kan hjælpe flygt-